

Pere Tobaruela

Històries viscudes

Dibuixos de Sílvia Ortega

*A la Mariona tothom li diu Ona i
té una àvia que es diu Eugènia*

La Mariona vivia a Barcelona, en un dels carrers més importants de l'Eixample. Tenia nou anys.

A la Mariona li deien Ona.

En el seu cas, Ona era un diminutiu del seu nom. La Mariona coneixia una nena un any més gran que ella que es deia Ona: i aquell no era un diminutiu.

Mariona i Ona són dos noms diferents, en realitat, tot i que Ona es va formar a partir de Mariona, com Laia a partir d'Eulàlia i Txell a partir de Meritxell.

Fet i fet, a la Mariona li deien Ona a casa seva, a l'escola, al carrer, a tot arreu. A ella li agradava. O sigui que, a partir d'ara, nosaltres també li direm Ona.

El pare de l'Ona era de Barcelona, de la ciutat de Barcelona. La seva mare era d'un poblet de Girona.

Els pares de l'Ona i l'Ona hi anaven, al poblet de Girona, cada cap de setmana, els dies festius i també durant les vacances. El motiu era que l'àvia Eugènia tenia Alzheimer i calia que algú en tingués cura.

L'àvia Eugènia a penes parlava, amb motiu de l'Alzheimer. Gairebé sempre estava en silenci, asseguda en un balancí al menjador de casa seva.

Quan arribaven a casa de l'àvia Eugènia, el primer que feia l'Ona era fer-li un petó i posar una cadira al costat del balancí. Aleshores, explicava a l'àvia Eugènia les novetats de la setmana: els nous amics, el llibre que havia enllestit, les notes dels exàmens...

De vegades l'àvia Eugènia somreia o deia alguna cosa.

—Sembla que avui el cel no està entelat —va dir un cop quan l'Ona li va demanar com es trobava.

—Què significa això de «sembla que avui el cel no està entelat»? —va preguntar l'Ona a la seva mare.

—L'àvia vol dir que es troba bé —va contestar la mare de l'Ona.

Si l'àvia Eugènia parlava, l'Ona se n'alegrava. I si, a sobre, deia que es trobava bé, l'Ona encara se n'alegrava més.

'El petit príncep' és el llibre favorit de l'Ona

A l'Ona li agradava molt llegir. El seu llibre predilecte era *El petit príncep*. El va llegir quan tenia sis, set, vuit i nou anys. El va llegir quatre vegades, doncs. Però no era tan sols això: sovint el repassava, mirava una vegada i una altra les il·lustracions.

El primer paràgraf d'*El petit príncep* és aquest:

Quan jo tenia sis anys, una vegada vaig veure en un llibre sobre la Selva Verge, que es titulava *Històries viscudes*, una magnífica estampa. Representava una serp boa tot engolint una fera.

L'Ona sabia de memòria aquest paràgraf. I alguns més, per cert.

A casa de l'àvia Eugènia, una tarda l'Ona va trobar un llibre titulat *Històries viscudes*.

—Quina casualitat! —va exclamar l'Ona quan va llegir el títol d'aquell llibre.

L'Ona el va trobar, el llibre titulat *Històries viscudes*, a sobre d'un bagul que hi havia al passadís de la casa.

Amb aquell llibre a les mans, l'Ona va fer cap al costat de l'àvia Eugènia. I, com feia sempre, va apropar la cadira al balancí.

–Àvia! Mira el que he trobat!

L'Ona estava emocionada amb la seva descoberta.

–Els teus ulls escriuran –va dir l'àvia Eugènia.

L'Ona no va entendre el que l'àvia Eugènia volia dir amb aquella frase.

–Que el puc llegir? –va demanar-li.

L'àvia Eugènia va somriure i va fer sí amb el cap.

L'Ona, tota contenta i encuriosida, va marxar a corre-cuita cap a l'habitació on dormia i va guardar el llibre sota el coixí del llit.

Aquella mateixa nit l'Ona va començar a llegir-lo:

Tinc nou anys i sóc Déu.

A l'Ona la va sobtar aquella frase. Un nen o nena (encara no ho sabia) de la seva edat que deia que era Déu. La va rellegir.

En aquell moment, quan l'Ona estava disposada a anar més enllà, força més enllà d'aquella primera frase, la seva mare va entrar a l'habitació.

—És millor que tanquis el llum. Demà hem de llevar-nos d'hora. El pare ens espera a Barcelona a les vuit —va dir la mare de l'Ona.

L'Ona es va queixar una mica, però no va insistir gaire: sabia que quan la seva mare li deia una cosa el millor era acomplir-la.

La mare de l'Ona va agafar el llibre i el va deixar a sobre de la tauleta de nit.

—I ara un petonarro! —va fer mentre ajustava els llençols del llit.

—Mare, saps una cosa? —va dir l'Ona.

—Digues-me.

–Tinc nou anys i sóc Déu! –va exclamar l’Ona.

–No cap en cap cap que Déu deu deu cèntims –va dir la mare de l’Ona.

I totes dues, mare i filla, van riure de valent.